

Henrik Bandak

Af Per-Olof Johansson, juni 2010

Det er den som har skoen på som ved hvor den trykker.
Det er jo så sandt som det er sagt, og derfor skriver Henrik Bandak
som han gør. Skoen trykker.

(Henriks Blog: Modspil til Mainstream
<http://henrikbandak.blogspot.com/>)

Apropos læste jeg en anmeldelse af en nylig udkommen bog af en polsk-amerikaner, udgivet post mortem, en dagbog fra de sidste par år af han liv inden selvmordet. Den lød interessant og jeg greb den hos boghandleren og læste her og der, stadig interesseret. Indtil jeg falder ned et sted, hvor han citerer en anden forfatter for at sige noget om det meningsløse i at have tæer – for vi bruger dem jo ikke til noget. Han opfatter dem som unødvendige relikter. Det afgør sagen. Det er for dumt, jeg køber den ikke.

Sagen er jo, at tæerne er vigtige for at vi kan gå og stå og løbe, som vi gør, og de muliggør næsten ellers umulige balanceakter. En diskusprolaps, et sammenfald i rygsøjlen, et fald på gaden, en opstået platfod – alt sammen generende og alligevel slet ikke at sammenligne med sidste led i kæden: slidgigt i storetåen. Det mærker du ved hvert skridt du tager, selv når skaden er på et overkommeligt stade i forhold til, hvad andre må leve med.

Altså, kom ikke her med alvorlige mine og plapre op om tæerne som unyttige relikter.

Hvad enhver så kan tænke over er, hvor tit vi selv fyrer ideer af på et lignende uvidenhedsniveau, fordi vi har en begrænset erfaringsverden og manglende fantasi.

Om sko er at sige, at vi bruger hver sine. Den sko som Henrik Bandak har fat i, har klemmt ham særdeles hårdt, og nu går han billedligt talt barbenet rundt i de svenske skove. Alternativet vil være en håndsyet variant – men han har næppe tillid til skomageren – han må være i nogens sold. Nå godt ord igen, men det er sikkert rigtigt, at Henrik Bandak er ildeset blandt dem, hvis anerkendelse han er kommet i konflikt med, og han har ikke mødt den mæcen, der kunne give ham de nødvendige udfoldelsesmuligheder.

Jeg tror, han siger mange rigtige ting, selv om det er svært med bevists stilling. Når beviserne ikke lader sig præsentere, forvandler argumentationen sig til satire, og så kan det hele lyde som misundelse og den slags. Alligevel optager problemstillingen mig.

Jeg ved ikke, om jeg har været ude for det samme som han. I stunder af paranoia har jeg troet det, men som Henrik Bandak selv siger: bevissets stilling er svag.

En af de tydeligste varianter var måske denne:

Jeg var engageret i kommunalpolitik og så undgik man ikke Kommunernes Landsforening, et system udenfor systemet. Jeg skriver om den, har en medkomatant i byrådet og også adgang til at skrive kommentarer i Politiken. På nyhedssiden følger journalisten M. på Politiken sagen op et stykke vej, men stopper så pludselig og skriver udførligt til mig om det, og forklarer, at han stopper for ikke at komme yderligere i konflikt med sine kilder i KL!

Ole Petersen og jeg fører sagen videre i årevis og får senere en anden journalist på Politiken Leif Larsen med på sagen – vinklen er denne gang de tilknyttede virksomheder og offentlighedens manglende adgang til information og regnskaber i disse foretagender – fordi KL er bygget op på privatrettens grund! Jeg troede sagen død, da artikelserien alligevel dukkede op en dag. Jeg får fat i Leif Larsen og han forklarer mig, at serien har ligget og rusket rundt på redaktionen i fire måneder, og at den internt er blevet modarbejdet, og vi tror begge af samme årsag, som M. lukkede sagen tidligere.

Sværere ligger det, når en digter får afvist sine digte. Nogle digtere tror, at konsulenterne, som selv er digtere, sidder og tapper gode ideer – men hvad kan man bruge den slags anklager til? Min egen strategi har været at ignorere afvisningerne og finde alternative veje for publicering.

Som Henrik Bandak siger, er det måske ganske få af de involverede, som er bevidste om processerne. De har jo ikke skoen på! Andre siger det samme som Henrik Bandak – NB under fire øjne, for de kan ikke se noget alternativ.

Jeg tror ikke, vi kommer nogen steder med udpegningen af personerne, hvis klare beviser ikke kan fremlægges. Så må vi holde os til, at personen som privatperson er én ting og ”rollen” – en helt anden. Hvis jeg oplever Lars Bukdahl som et troværdigt og hyggeligt menneske, når jeg møder ham, så er han det for mig som person, selv om han ikke gider mine digte. Og sådan med hele kleresiet. Jeg har jo ikke nogen aftale med dem om, at de skal anerkende mig. Måske danner de ring om sig selv og visse personer af egentlig irrelevante grunde i forhold til sagen – som her er poesien. Men herregud - de er ikke hele verden, hverken når det gælder poesi eller filosofi. Lad os da ikke bruge så meget krudt på den side af sagen. Henrik Bandak anser den da også på forhånd tabt, altså er der andre ting der er vigtigere! Så som at afgøre, om det er syv eller otte harer, der hopper rundt om hinanden ude på marken -.

